

overfor Udvalget at stille Forslag om at gaa videre ad denne Vej.

Man er af den Formening, at navnlig en Drøftelse mellem Raadet og en specialuddannet Læge, der har det direkte Kendskab til den Person, Sagen vedrører, vil lade Raadets Udtalelse fremtræde som det endelige Udtryk for, hvad Lægevidenskaben i det hele er i Stand til at udtale om det Raadet forelagte Tilfælde, saaledes at der herefter som Regel ikke bliver Anledning til at drøfte Spørgsmaalet om, hvorvidt Raadets Udtalelse set fra et lægeligt Synspunkt er holdbar. Dette vil navnlig være af praktisk Betydning i Sager, i hvilke der er foretaget Observation paa et Sindssygehospital eller i en Aandssvageanstalt, idet de Tvivlsspørgsmaal, som saadanne Sager kan rumme, efter den foreslaaede Ordning vil være gennemdrøftet mellem Raadet og vedkommende Overlæge, og Resultatet af Forhandlingerne vil være meddelt i Raadets Udtalelse. Man undgaar herved i Retssager navnlig, at den Drøftelse, som mest hensigtsmæssigt føres mellem vedkommende Overlæge og Raadet inden Sagens Forelæggelse for Retten, finder Sted for Retten eventuelt ved Udveksling af Erklæringer mellem Overlæge og Raad, som let vil staa uforstaaende overfor hinanden, fordi de ikke har haft Lejlighed til paa et tidligere Tidspunkt at udveksle Synspunkter.

Med Hensyn til Paragraffens Enkelt-heder bemærkes:

Stk. 1. Raadet har Ret til i alle Tilfælde, hvor det skønnes at være af Betydning, at forhandle med enhver Læge, der har Kendskab til den Person eller det Forhold, hvorom Raadet skal udtale sig. Man har ment at burde overlade det til Raadet selv at afgøre, i hvilket Omfang denne Ret bør benyttes, og har navnlig ikke — bortset fra de i 2. og 3. Stk. nævnte Tilfælde — ment at burde foreslaa en Pligt for Raadet til Forhandling som anført, idet Konsekvenserne heraf baade arbejdsmæssigt og økonomisk vilde blive uoverskuelige, uden at væsentlige Fordele vilde kunne opnaas herved. Naar det foreslaas, at Forhandlingen som Regel skal foregaa skriftlig, skyldes det, at det ønskede Formaal oftest vil kunne naas gennem en saadan Forhandling, som derhos er tidsbesparende og ikke giver Anledning til Udgifter af Betydning.

Stk. 2. De Sager, i hvilke der er foretaget Observation paa Sindssygehospital eller i Aandssvageanstalt, finder man i Overensstemmelse med det til nærværende Paragraf indledningsvis anførte af en saadan Vigtighed, at det her vil være naturligt i et vist

Omfang at fastsætte en Pligt for Raadet til at forhandle med vedkommende Overlæge. Der vil ved Besvarelsen af de Spørgsmaal, som tænkes forelagt Raadet, let kunne foreligge en Uoverensstemmelse. Er denne uvæsentlig, finder man ikke, at der er Anledning til at sinke Sagens Ekspedition ved en skriftlig eller endog en mundtlig Forhandling med vedkommende Overlæge. Derimod bør Forhandling altid finde Sted ved væsentlig Uoverensstemmelse, og Afgørelsen af, om saadan Uoverensstemmelse foreligger, bør efter Udvalgets Mening tilkomme Retslægeraadet.

Bestemmelsen har af tilsvarende Grunde som anført i Bemærkningerne til § 3 kun Hensyn til en umiddelbart forud foretaget Observation.

Forhandlingen med Overlægen foregaa som Regel skriftlig, jfr. herved det ovenfor under Stk. 1 anførte.

Stk. 3. Under tilsvarende Betingelser som nævnt for Sager, i hvilke Observation er foretaget paa Sindssygehospital eller i Aandssvageanstalt, har man ment at burde foreslaa Pligt for Raadet til at forhandle med den offentlig ansatte Læge, der i Embeds Medfør har afgivet Erklæring i andre Sager end Observationssager. En offentlig ansat Læge vil have en saadan Uddannelse, at en frugtbar Drøftelse mellem ham og Raadet som Regel kan finde Sted, men man har ikke ment det fornødent at fastsætte Pligt til Forhandling med vedkommende Embedslæge i psykiatriske Sager, hvori han har afgivet Erklæring, naar en saadan Sag har været underkastet den særlige sagkyndige Undersøgelse gennem en Observation paa Sindssygehospital eller i Aandssvageanstalt.

Ved „offentlig ansatte Læger“ har man tænkt paa Læger, som er ansat af Stat eller Kommune, f. Eks. Embedslæger, Fængselslæger og Læger ved Stats- og kommunale Hospitaler, hvorimod Læger ved private Sanatorier og Kuranstalter ikke falder ind herunder.

Stk. 4. Det bør altid klart af Raadets Erklæring fremgaa, naar en Forhandling med en Læge har fundet Sted, og Udfaldet af Forhandlingen, eventuelt med Angivelse af, paa hvilke Punkter Overensstemmelse ikke er naaet, bør angives i Erklæringen.

Med Hensyn til Udgiften ved den foreslaaede Forhandling med Læger bemærkes, at den skriftlige Forhandling kun vil medføre Udgift til Sagernes Forsendelse. Derimod maa den mundtlige Forhandling paa-regnes at ville medføre Udgift til Befordring og Dagpenge til vedkommende Læger, og